

Arad magyar marad

Arad! ... Arad! ... Óh, bárhogy is legyen:
 ... A völgyön, lankán, kékelő hegyen:
 Bocskor tiporja bár a drága földet ...
 És tiporják sirba bár a „trikolort ...“
 És láng-pallossal sujtson a magyarra:
 A hitvány, gyáva, söpredék erőszak! ...
 Szertehulló, muló, rongy erő csak
 Minden! ... amit romba omlaszt egyszer:
 A büszkén győző, ősi, hősi fegyver,
 Mit Árpád vére és „Hadur“ vezet;
 ... S a gyáván megcsufolt rögök felett,
 — Hol örök fényben él egy Nemzet-álom:
 Az a „Tizenhárom!“
 Mely minden szívben oltár lánggal ég:
 Sirjából kilép,
 S egy biborfényű, tiszta reggelen,
 Mint „bosszu-Isten“ karja megjelen! ...

... Zsolozsma zendül, zord bilincs lehull:
 A martalóc had menekül vadul ...
 ... S a hely, hol tépő, golgotás kereszt
 Glóriája ég a nemzeten,
 — Kit egy ezreden, —
 Vezetett, védett, óvott Égi-kar,
 — Omoljon bár minden gyász ma rája, —
 Egy reggel, szent — királyi biborába
 Újra az lesz, ami volt:

— magyar!

Zivuska Andor.

Október hatodikára

Te csonka nép, ha ünnepelni vágyl,
 Mig letakar a trianoni fátyol,
 Egy ünnep van, mely neked is szabad:
 Arad!

Egy ünnep van, a bitók ünnepe,
 — Mindegy, öröm vagy bánat lep-e —
 Hol újra szüled, mint tél a havat,
 Magad.

Itt ülted el a szived szörnyü jaiját!
 Kilenc bitó majd sűrű lombot hajt rád
 S szellő sug majd a levelek hegyén:
 Remény!